

Σήμερα 20/3 και ενώ διανύω την 19η μέρα απεργίας πείνας οδηγήθηκα μετά από τρίωρη παραμονή μου στο “νοσοκομείο” των φυλακών Κορυδαλλού, στο Τζάνειο με την ασφυκτική συνοδεία ΕΟΜ και ΕΚΑΜ. Η μεταγωγή μου σε τριτοβάθμιο νοσοκομείο κρίθηκε απαραίτητη καθώς στη σημερινή εξέταση ο προσωπικός μου ιατρός Σακκάς Σπυρίδωνας διέγνωσε χαμηλές τιμές σακχάρου (59 συγκεκριμένα), έντονη καταβολή, ζαλάδες συν του ότι έχω χάσει 9.3 κιλά που ισοδυναμεί με το 12.8% του σωματικού μου βάρους.

Κατά την παραμονή μου στο Τζάνειο όλες οι εξετάσεις γινόντουσαν με ασφυκτική παρουσία μπάτσων, ένα γεγονός που διόλου δεν εκνεύριζε τους ιατρούς οι οποίοι έδειχναν πολύ εξοικειωμένοι με αυτό. Αξίζει να τονιστεί ότι ενώ σε δύο εξετάσεις οι μπάτσοι ήταν διατεθειμένοι να μου λύσουν τις χειροπέδες δεν τους άφησαν οι ιατροί, με αποτέλεσμα να με εξετάζουν σιδεροδέσμιο. Μετά το πέρας όλων των εξετάσεων και ενώ ήμουν ξαπλωμένος σε φορείο με χειροπέδες και τέσσερις μπάτσους πάνω απ’ το κεφάλι μου ήρθε μία ιατρός η οποία χωρίς να με ρωτήσει άρχισε να μου κάνει ένεση ζαχαρόνερου στον φλεβοκαθετήρα που μου είχαν βάλει για να μου πάρουν αίμα. Όταν αντιλήφθηκα τι γινόταν (διότι στην αρχή είχα κλειστά τα μάτια μου) τη σταμάτησα βγάζοντας μόνος μου την ένεση ρωτώντας την έντονα γιατί το κάνει αυτό χωρίς να με ρωτήσει ξεκαθαρίζοντας της παράλληλα πως η απεργία πείνας που πραγματοποιώ είναι συνειδητή μου επιλογή και θέλω εγώ να ελέγχω την εκάστοτε φθορά του σώματος μου. Μετά από ένα μικρό διάλογο η ιατρός μου ξεκαθάρισε ορθά κοφτά πως σαν κρατούμενος και ασθενής θα κάνω ότι μου λένε οι ιατροί και όχι ότι θέλω εγώ και αποχώρησε. Μετά από δέκα λεπτά ο διευθυντής της παθολογικής κλινικής Δρίμης Στυλιανός μου ξεκαθάρισε πως εφόσον δεν δέχομαι ορό δεν δύναται να νοσηλευτώ στο νοσοκομείο. Στα επιχειρήματα μου πως η φροντίδα ενός απεργού στο νοσοκομείο δεν είναι να δέχεται ορό αλλά οι καλύτερες συνθήκες σε σχέση με τη φυλακή και ο άμεσος έλεγχος στα ζωτικά του όργανα, μου επανέλαβε πως δεν υπάρχει περίπτωση να νοσηλευτώ χωρίς να λάβω ορό. Τέλος όταν μετά την άρνηση μου να τον λάβω, και στην ερώτησή μου αν παίρνει την ευθύνη να με γυρίσει στη φυλακή με το σάκχαρο μου στα όρια του υπογλυκαιμικού σοκ, μου απάντησε πως την αναλαμβάνει και μάλιστα πως αυτός υπόγραψε τις εξετάσεις μου για να γυρίσω στη φυλακή.

Οι εκάστοτε ιατροί πρέπει να μάθουν να υψώνουν το ανάστημά τους και να μη λειτουργούν ως υφιστάμενοι των μπάτσων όταν ο ασθενής τυγχάνει να είναι κρατούμενος. Η απεργία πείνας είναι μία συνειδητή πολιτική επιλογή αντίστασης. Μία επιλογή που έγινε γνωρίζοντας τα ρίσκα από πριν. Το ιατρικό προσωπικό λοιπόν αντί να λειτουργεί κατασταλακτικά ως άλλος δεσμοφύλακας οφείλει να είναι δίπλα στον ασθενή παρέχοντας του (σε συνεννόηση με αυτόν) την απαραίτητη φροντίδα. Από τη μεριά μου συνεχίζω χωρίς καμία διάθεση οπισθοχώρησης την απεργία πείνας με τα αιτήματα του Δικτύου Αγωνιστών Κρατουμένων και συγκεκριμένα :

- Κατάργηση των τρομονόμων 187 και 187Α

- Κατάργηση του κουκουλονόμου

- Οριοθέτηση στη χρήση του DNA ως αποδεικτικού μέσου

- Κατάργηση των φυλακών τύπου Γ’

- Την απελευθέρωση του πολυτραυματία αντάρτη Σάββα Ξηρού για να λάβει τη νοσηλεία που του αρμόζει.

Για κάθε μέρα που περνάει και επιβαρύνεται η υγεία μας άμεσα υπεύθυνη είναι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και συγκεκριμένα ο υπουργός δικαιοσύνης Νίκος Παρασκευόπουλος.

ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Χαρίσης Φοίβος

Πηγή: athens.indymedia.org